

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Μετὰ τὴν λεγομένη Μεγάλῃ Πανορθόδοξο Σύνοδο τοῦ 2016

Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης Τὸ χρονικὸ μιᾶς προμελετημένης ἐκτροπῆς*

Μέρος Πρῶτο

Α'. Εἰσαγωγικὰ

Ἐτὴν μακραίωνη πορεία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας ὁ πιστὸς Λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε ὁ θεματοφύλακας καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας· εἶναι ὁ ἔσχατος κριτὴς τῆς ὀρθότητος καὶ τῆς ἐγκυρότητος τῶν ἀποφάσεων ὁποιασδήποτε Συνόδου· εἶναι αὐτός, πού με τὴν γρηγοροῦσα Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Δογματικὴ του Συνείδηση ἐπικυρώνει ἢ ἀπορρίπτει αὐτὰ πού ἀποφαίνονται οἱ Σύνοδοι¹.

Κατὰ ἀνάλογο τρόπο κρίνεται καὶ ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης. **Κ**αλούμαστε ὅλοι, ὡς πιστὰ μέλη τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ τὴν ἀποτιμήσουμε. **Εἶ**ναι καθῆκον ὄλων μας νὰ μὴν σιωπήσουμε. **Εἶ**ναι καθῆκον μας νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἱερατικὴ καὶ μοναχικὴ μας συνείδηση, νὰ καταθέσουμε ἀπλὰ καὶ ταπεινὰ

(*) Πηγή: http://epomeni-tois-agiois-patراسi.blogspot.gr/2016/09/blog-post_82.html

• Ἐπιμέλ., ὑπέριτλ., παράγ., ἔντονα ἡμέτ.

1. Βλ. σχ. ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιο τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς (1848):

«Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰώνιως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ», (Ἰω. Καρμίρη, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τ. II, Graz-Austria 1968, σελ. 920 [1000]).

τὸν λογισμό μας, νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἄποψή μας ἐνώπιον τῶν Ποιμένων μας.

Εἶναι καθήκον μας νὰ ἀναλάβουμε τὸ μερίδιο τῆς **προσωπικῆς μας εὐθύνης**, ἀλλὰ καὶ τῆς **εὐθύνης μας** ἐναντι τῶν πνευματικῶν μας τέκνων καὶ πολλῶν πιστῶν, ποὺ μᾶς ἐμπιστεύονται τὴν ἀγωνία, τὴν ἀνησυχία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱερὴ ἀγανάκτησή τους γιὰ τὰ συμβάντα στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης.

Τὰ γραφόμενά μας στὸ παρόν, ὅπως καὶ ἄλλα σχετικὰ ποὺ προηγήθηκαν καὶ ὅσα, σὺν Θεῷ, θὰ ἀκολουθήσουν, συνιστοῦν τὴν ἐλάχιστη ἀνταπόκρισή μας στὰ αὐτονόητα τῆς Πίστεώς μας, στὴν Παρακαταθήκη τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν, Ἐπισκόπων, Κληρικῶν, ὁσίων Μοναχῶν, καὶ λαϊκῶν Ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας, στὸ **καθήκον μας** πρὸς τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία μας. **Σ**υνιστοῦν τὴν ἐπιβαλλόμενη **ὑπακοή μας** στοὺς Ἁγίους Πατέρες μας, ποὺ μᾶς τονίζουν στὰ θέματα τῆς Πίστεως νὰ ἐκφέρουμε λόγο. **Ἦ**χι λόγο καὶ ἀπόψεις ἀτομικές, ἀλλὰ τὸν διαχρονικὸ ἁγιοπνευματικὸ λόγο τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, τὸν αὐθεντικὸ καὶ ζωντανὸ λόγο τῶν συγχρόνων γερόντων μας καὶ ὄλων ὅσων παραμένουν πιστοὶ στὴν Παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πορεύονται «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι».

1. Συναγορία τῶν Ἁγίων καὶ συγχρόνων Ἐπισκόπων, Κληρικῶν καὶ Καθηγητῶν Θεολογίας

Ἦχι Ἁγιος Θεόδωρος Στουδίτης τονίζει κατηγορηματικὰ ὅτι:

«Εἶναι ἐντολὴ τοῦ Κυρίου νὰ μὴ σιωπᾶμε ὅταν κινδυνεύει ἡ Πίστη... ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν πίστη, δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε· Ἐγὼ ποιός εἶμαι; Εἶμαι ἱερέας; Ἦχι. Ἄρχοντας; Οὔτε. Στρατιώτης; Ἀπὸ ποῦ; Γεωργός; Οὔτε καὶ αὐτό. Εἶμαι φτωχός, ἐξασφαλίζοντας μόνο τὴν καθημερινή μου τροφή. Δὲν ἔχω λόγο, οὔτε ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ θέμα αὐτό. Ἀλλοίμονο! Οἱ πέτρες θὰ κρᾶζουν, καὶ σὺ μένεις σιωπηλὸς καὶ ἀδιάφορος;... Ὡστε ἀκόμα καὶ ὁ φτωχὸς τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως δὲν θὰ ἔχει καμμιά δικαιολογία, ἂν τώρα δὲν μιᾶ, γιὰτὶ θὰ κριθεῖ καὶ μόνο γι' αὐτό»².

2. . Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ἐπιστολὴ πα', Φιλοκαλία 18Γ, σελ. 77

Ἰδιαίτερος δὲ γιὰ τὴν μαρτυρία τῶν Μοναχῶν στὰ ζητήματα τῆς Πίστεως, ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος Καψάνης τόνιζε ὅτι

«ὅταν ἡ πίστις εἶναι τὸ διακινδυνευόμενον, τότε οἱ λογιώτεροι ἐκ τῶν μοναχῶν, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι ἐμπειστευμένοι τὴν διαποιμάνσι μοναχῶν, γιὰ τὴν ὀρθὴ καθοδήγησι τῶν ὁποίων τόσο στὴν πνευματικὴ ζωὴ, ὅσο καὶ στὰ δόγματα τῆς εὐσεβείας, ἔχουν εὐθύνη, ὀφείλουν νὰ ὀμιλοῦν, ὄχι γιὰ νὰ διδάξουν τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὴν πίστι τῶν κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: “Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ γὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς” (Ματθ. ι', 32). **Ἡ** Ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ὑπηρεσιακὸ ἔργο, ἀλλὰ ἔκφρασις ζωῆς. **Ὁ** Χριστὸς δὲν λέγει “ὅστις ὁμολογήσει με”, ἀλλὰ “ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί”. **Ἡ** ὁμολογία λοιπὸν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἔκφρασις τῆς κοινωνίας μὲ τὸν Χριστὸ ἢ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. **Ἡ** ἐν Χριστῷ ζωὴ ἔχει ὡς φυσικὴ συνέπεια τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. **Καὶ** οἱ μοναχοὶ ζώντας ἐν Χριστῷ ὁμολογοῦν καὶ ἔτσι διδάσκουν τοὺς χριστιανούς. **Τὸ** κάνουν ταπεινά, ὄχι γιὰ νὰ διδάξουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὁμολογήσουν. **Αὐτὴ** εἶναι παράδοσις στὸν Ὁρθόδοξο Μοναχισμὸ ἱστορικὰ δικαιωμένη»³.

Οἱ ἐμπνευστὲς καὶ ὀργανωτὲς αὐτῆς τῆς «Συνόδου» ἐπεχείρησαν μὲ βίαιο καὶ ἐξουσιαστικὸ τρόπο νὰ ἀνατρέψουν αὐτὴ τὴν Ἀγιοπατερικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ ἀναβιβάσουν, ἀπροϋπόθετα, σὲ ἀπόλυτη αὐθεντία μόνον τὸ συνοδικὸ θεσμὸ. **Κύρια** ἐπιδιώξή τους εἶναι ἡ ἐδραίωσις ἑνὸς **συγκεντρωτικοῦ ἐπισκοποκεντρικοῦ κατεστημένου –παπικοῦ τύπου καὶ προδιαγραφῶν**— ὥστε ἀνεμπόδιστα καὶ ἀνεξέλεγκτα νὰ θεσπίσουν τὶς καινοφανεῖς ἑτεροδιδασκαλίες τους, τὴν **ἐκκλησιαστικοποίησι**, δηλαδή, **τῶν αἱρέσεων** μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν «ένωσι τῶν ἐκκλησιῶν», πού θὰ ὀδηγήσει τελικὰ στὴν πανθησκεία τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Πάνω σὲ αὐτὸ τὸ **μονομερὲς καὶ συγκεντρωτικὸ σύστημα ἀποφάσεων** ὀργανώνεται, ἐπίσης, ἡ θεμελίωσις ἑνὸς Πρώτου –ἀνευ ἴσων– καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή. **Αὐτὴ** ἡ συγκεντρωτικὴ τακτικὴ ἐκφράζεται στὸ Κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ὅπου ἀνα-

³ Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ἡγουμένου τῆς Ἱ.Μ. Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, Συνέντευξι στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο», 14 Μαρτίου 1997.

φέρεται ὅτι:

«ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὴν ἀνωτάτην αὐθεντίαν ἐπὶ θεμάτων πίστεως καὶ κανονικῶν διατάξεων»⁴.

Σύμφωνα μὲ τὸν Καθηγητὴ κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, μὲ τὸν τρόπο αὐτό:

«Ἡ Μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος προδικάζει τὸ ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεών της... Τὸ Συνοδικὸ Σύστημα ἀπὸ μόνο του δὲν διασφαλίζει μηχανιστικὰ τὴν ὀρθότητα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. Αὐτὸ γίνεται μόνο, ὅταν οἱ Συνοδικοὶ Ἐπίσκοποι ἔχουν μέσα τους ἐνεργοποιημένο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴν Ὑποστατικὴ Ὀδό, τὸν Χριστὸ δηλαδὴ, ὅποτε ὡς Συν-Οδικοὶ (ὡς αὐτοὶ δηλαδὴ ποὺ πηγαίνουν ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ ποὺ εἶναι ὁ Χριστός, μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸ) εἶναι στὴν πράξη καὶ “ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι”»⁵.

Αὐτὸ τὸ **ἐπισκοποκεντρικὸ συγκεντρωτικὸ σύστημα** εἶναι τελείως ξένο πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία. Τὸ ἴδιο ξένη, αὐθαίρετη καὶ παραπλανητικὴ εἶναι ἡ ἐντύπωση, ποὺ ἐσκεμμένα καλλιεργεῖται, ὅτι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία ταυτίζεται μὲ τὸ ὄργανο Διοίκησής της, ποὺ εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι. **Ἔχει**, ἔτσι, ἐπικρατήσει ἡ συνήθεια νὰ ἐπαναλαμβάνουν πολλοὶ καὶ νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν λανθασμένη θέση «ὄ,τι πεῖ ἡ Ἐκκλησία» ἢ «ἐμεῖς θὰ κάνουμε ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία» ἐννοώντας τοὺς Ἐπισκόπους ἢ τὴν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων, ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτοὶ φρονοῦν ἢ ἀποφασίζουν ἀντίθετα πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη.

Σύμφωνα μὲ τὸν Καθηγητὴ τῆς Δογματικῆς κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη,

«Ὑπάρχει σαφὴς διάκριση ἀνάμεσα στὴν Ἐκκλησία, καθεαυτήν, –ὡς Θεανθρωπίνου μυστηριακοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ– καὶ τὴν Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποία ἐκφράζει πράγματι τὴν Ἐκκλησία, μόνον ὁμως ὑπὸ συγκεκριμένες καὶ σαφεῖς προϋποθέσεις»⁶.

4. Κείμενο Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, ἄρθρο 22, <https://www.holycouncil.org/-/rest-of-christian-world>.

5. Καθηγητὴ Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 10-2-2016.

6. Καθηγητὴ Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 30-8-2016.

“Όπως παρατηρεί ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ,

«τὴν πλήρη ικανότητα νὰ διδάσκη δὲν τὴν ἔχει λάβει ὁ ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸ ποιμνιό του, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Χριστό, μέσῳ τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς. **Ἄλλ’** ἡ πλήρης αὐτὴ ικανότης, ποὺ ἔχει δοθῆ σ’ αὐτόν, εἶναι ικανότης τοῦ νὰ φέρῃ τὴν μαρτυρία τῆς καθολικῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας. **Περιορίζεται ἀπὸ τὴν ἐμπειρία αὐτὴν.** **Ἐπομένως,** σὲ ἐρωτήματα περὶ πίστεως, ὁ λαὸς πρέπει νὰ κρίνῃ ἀνάλογα μὲ τὴ διδασκαλία του. **Τὸ** καθῆκον τῆς ὑπακοῆς παύει νὰ ἰσχύῃ, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ καθολικὸ πρότυπο, ὅποτε ὁ λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήσῃ ἀκόμη καὶ νὰ τὸν καθαιρέσῃ»⁷.

Καὶ ἐπισημαίνει, ἐπίσης, ὁ μεγάλος αὐτὸς θεολόγος, ὅτι

«ὁ ἐπίσκοπος πρέπει ν’ ἀγκαλιάσῃ μέσα του ὅλη του τὴν Ἐκκλησία· πρέπει νὰ ἐκδηλώσῃ, νὰ φανερώσῃ τὴν ἐμπειρία καὶ τὴν πίστι τῆς. **Δὲν** πρέπει νὰ ὀμιλῇ ἀφ’ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας, “ex consensu ecclesiae”».

Καὶ καταλήγει ὅτι

«τὸ ὅλο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαληθεύῃ, ἦ, γιὰ νὰ εἶμαστε περισσότερο ἀκριβεῖς, τὸ δικαίωμα, καὶ ὄχι μόνο τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ τὸ καθῆκον τῆς “ἐπιβεβαιώσεως”. **Μ’** αὐτὴν τὴν ἔννοια οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς ἔγραφαν στὴ γνωστὴ Ἐγκύκλιο ἐπιστολῆ τοῦ 1848 ὅτι “ὁ λαὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ μόνος του ὑπῆρξεν ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας”»⁸.

Ἡ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέος ὀριοθετεῖ μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὸν ρόλο τῶν λαϊκῶν στὶς Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας:

«... καὶ οἱ λαϊκοὶ εἶναι μάρτυρες τῆς ἀληθείας, εἶναι ποιμένες (ἐμμέσως) τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, εἶναι συνεργοὶ τῶν Ποιμένων, ἀκόμα συμμετέχουν ὡς σύμβουλοι στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ ἐπὶ πλεόν δέχονται ἢ ἀπορρίπτουν τὶς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. **Ἡ** λαὸς (κλῆρος καὶ λαϊκοὶ) δὲν δέχθηκαν τὴν ἔνωση τῶν “Ἐκκλησιῶν” ποὺ ἔγινε στὴ Φερράρα-Φλωρεντία»⁹.

Ἡ Ἁγίος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θέτει μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια

⁷. Π. Γ. Φλωρόφσκυ, Θέματα Ὁρθοδόξου Θεολογίας, ἐκδ. Ἄρτος Ζωῆς, Ἀθῆναι 1989, σελ. 207.

⁸. Π. Γ. Φλωρόφσκυ, ἐνθ’ ἄνωτ.

⁹. Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου, Ἀνατολικά, Τόμος Α’, ἐκδ. Ἱ. Μ. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας), 1993, σελ. 94

τὰ ὄρια τῆς ὑπακοῆς τῶν πιστῶν στοὺς Ἐπισκόπους σὲ θέματα ἀντίθετα πρὸς τὴν πίστη μας: (μετάφραση)

«**Πῶς** λοιπὸν ὁ Παῦλος λέγει, “νὰ ὑπακοῦτε καὶ νὰ ὑποτάσσεσθε στοὺς προϊσταμένους σας”; Ἄφου εἶπε προηγουμένως, “νὰ ἀναλογίζεσθε τὴν ὄλη πορεία τῆς ζωῆς τους καὶ νὰ μιμῆσθε τὴν πίστι τους”, κατόπιν πρόσθεσε, “νὰ ὑπακοῦτε καὶ νὰ ὑποτάσσεσθε στοὺς προϊσταμένους σας”. **Τί** λοιπὸν θὰ συμβῆ, λέγει, ὅταν εἶναι κακὸς καὶ δὲν τὸν ὑπακοῦμε; **Κακός**, πῶς τὸ ἐννοεῖς; ἔαν εἶναι τέτοιος ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως, ἀπόφευγέ τον καὶ ἀπομακρύνσου ἀπ’ αὐτόν, ὄχι μόνο ἂν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ κι’ ἂν ἀκόμη εἶναι ἄγγελος ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό· ἔαν ὅμως εἶναι κακὸς ὡς πρὸς τὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, μὴν ἀσχολῆσαι μ’ αὐτήν. ...ἀφου καὶ τὸ, “μὴ κρίνετε, γιὰ νὰ μὴ κριθῆτε”, ἀναφέρεται στὸν τρόπο ζωῆς, κι’ ὄχι στὴν πίστι. ... **Βλέπεις** ὅτι ὁ λόγος δὲν γίνεται γιὰ δόγματα, ἀλλὰ γιὰ τρόπο ζωῆς καὶ πράξεως;»¹⁰.

Ἄναφερόμενος, ἐπίσης, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος στὴν «ἀνθρωπίνην διαίρεσιν» τῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος σὲ «πρόβατα καὶ ποιμένες», παρατηρεῖ:

«**πρόβατα** καὶ ποιμένες πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην εἰσὶ διαίρεσιν, πρὸς δὲ τὸν Χριστὸν πάντες πρόβατα καὶ γὰρ οἱ ποιμαίνοντες καὶ οἱ ποιμαινόμενοι ὑφ’ ἑνός, τοῦ ἄνω Ποιμένος, ποιμαίνονται»¹¹.

Καὶ ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος Καψάνης ἔγραφε γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα:

«**Ὅσον** ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὴν διδασκαλίαν, ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ εἶναι θεμελιώδης, ἐφ’ ὅσον οὗτος, χαρισμα-

10. Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν, Ὁμιλία ΙΔ',1, ΕΠΕ 25, σ. 372, «Πῶς οὖν ὁ Παῦλος φησὶ “πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε”; Ἄνωτέρω εἰπὼν, “ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμῆσθε τὴν πίστιν”, τότε εἶπε, “πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε”. Τί οὖν, φησὶν, ὅταν πονηρὸς ᾖ, καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς, πῶς λέγεις; εἰ μὲν πίστεως ἔνεκεν, φεῦγε αὐτόν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ᾖ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν· εἰ δὲ βίου ἔνεκεν, μὴ περιεργάζου... ἐπεὶ καὶ τό, “μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε”, περὶ βίου ἐστίν, οὐ περὶ πίστεως· τὸ γοῦν ἐπαγόμενον τοῦτο δηλοῖ. “Τί γὰρ βλέπεις”, φησὶ, “τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ δοκὸν τὸν ἐν τῷ σῶ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς;”. “Πάντα οὖν ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν”, φησὶ, “ποιεῖν, ποιεῖτε” (τὸ δὲ ποιεῖν ἔργων ἐστίν, οὐ πίστεως), “κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε”. Ὅρας ὅτι οὐ περὶ δογμάτων ἐστίν ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ βίου καὶ ἔργων;

11. Αγ. Ιω. Χρυσοστόμου, Εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, PG 52,784.

τουχος ὢν καὶ διδακτὸς Θεοῦ, ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ κλήρου τὴν ἀγρυπνοῦσαν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις μαρτυρεῖ (κρίνει, διακρίνει, ἐγκρίνει καὶ ἀποδέχεται, ἢ κατακρίνει καὶ ἀπορρίπτει) τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς πράξεις τῆς ἱεραρχίας, ὡς ἀπεφάνθησαν καὶ οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ αὐτῶν τῆς 6ης Μαΐου 1848»¹².

2. Οἱ τεχνικὲς τῆς ομάδας κρούσης τῶν Οἰκουμενιστῶν

Αὐτὸς ὁ Λαός, οἱ Κληρικοί, οἱ Μοναχοί, ἀκόμη καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν Ἐπισκόπων παραθεωρήθηκαν, παραγκωνίστηκαν, περιθωριοποιήθηκαν, ἀγνοήθηκαν καὶ ἐξαπατήθηκαν ἀπὸ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης. **Φιμώθηκαν**, λαιδορήθηκαν, ὑβρίστηκαν, χλευάστηκαν καὶ ἀπειλήθηκαν.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ ἄκρως ἀποκαλυπτικὴ τοῦ πνεύματος ποῦ κυριάρχησε σὲ αὐτὴ τὴν «Σύνοδο» ἡ μαρτυρία ποῦ καταθέτει ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμετέχοντες Ἐπισκόπους, ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος:

«Τοῦλάχιστον ἐγὼ προσωπικὰ δέχθηκα σοβαρὴ πίεση καὶ ὑβριστικὴ ἀντιμετώπιση ἀπὸ Ἱεράρχες γιὰ τὴν στάση μου, πληροφορήθηκα δὲ ὅτι πιέσεις δέχθηκαν καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας. **Καὶ** ἐπειδὴ πάντοτε ἐνεργῶ μὲ ψυχραιμία, νηφαλιότητα καὶ ἐλευθερία, δὲν μπορούσα νὰ ἀποδεχθῶ τέτοιες ὑβριστικὲς πρακτικὲς»¹³.

Εἶναι πραγματικὰ πρωτοφανῆς ἡ ἐκστρατεία συκοφάντησης καὶ τρομοκράτησης, στὴν ὁποία ἐπιδίδονται οἱ γνωστοὶ κύκλοι καθ' ὅλο τὸ διάστημα πρὶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν «Σύνοδο». **Πρόκειται** γιὰ τὸ γνωστὸ κατεστημένο, τὴν ομάδα κρούσης, ποῦ δρᾷ στὶς παρυφῆς τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν λοιπῶν οἰκουμενιστικῶν κέντρων, καὶ ἔχει ἀναλάβει ἐργολαβικὰ τὴν ἐπιχείρηση προώθησης καὶ προπαγάνδισης ὄλων τῶν καινοφανῶν ἀντιλήψεων καὶ τῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν ποῦ εἰσβάλλουν στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας. **Εἶναι** αὐτὴ ἡ κλειστὴ ομάδα, ποῦ ἀποτελεῖ τὸν

12. Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ἡ ποιμαντικὴ διακονία κατὰ τοὺς ἱερούς Κανόνας, Πειραιεὺς 1976, σελ. 110-112.

13. Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, Γιατὶ δὲν υπέγραψα τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον», <http://parembasis.gr/index.php/el/menu-teyxos-239/4555-2016-06-30>.

κύριο φορέα και έκφραστή μιᾶς ἐγκεφαλικῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας, στοχαστικῆς, ἀλειτούργητης, ἀκοινωνητης, ἀμέτοχης στὴν μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπνευματίστης καὶ τελικὰ ἀθεολόγητης· μιᾶς θεολογίας τῶν συνεδρίων καὶ τῶν «ἡμετέρων», ἀποκομμένης ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα· μιᾶς θεολογίας δυτικώτροπης, ἐκκοσμικευμένης, νεωτεριστικῆς, μεταπατερικῆς.

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο ὅτι τὰ μέλη αὐτῆς τῆς κλειστῆς ὁμάδας τὰ συναντᾶμε κάθε φορὰ νὰ ὑπερασπίζονται καὶ νὰ ἐκπροσωποῦν τὶς πρὸ διαλυτικῆς καὶ διαβρωτικῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἦθους καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεώς μας ἀντιλήψεις.

Προτείνουν τὴν δόλια λειτουργικὴ «ἀνανέωση», τὴν μετάφραση καὶ ἀνάγνωση τῶν λειτουργικῶν κειμένων στὴν δημοτικὴ, τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρα (θρησκευολογοποίηση) καὶ τὴν σταδιακὴ κατάργηση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα.

Παρέχουν στήριξη καὶ προβάλλουν τὰ δῆθεν αἰτήματα γιὰ τὴν «ἀναβάθμιση τῆς θέσης τῆς γυναίκας στὴν Ἐκκλησία», ὥστε νὰ ὀδηγηθοῦμε, σταδιακά, καὶ στὴν χειροτονία γυναικῶν, ὅπως στὸν Προτεσταντισμό.

Ἰποθάλπουν τὶς διαφορὲς κινήσεις ποικίλων ὁμάδων γιὰ τὸ ὑποτιθέμενο «δικαίωμα στὴν διαφορετικότητα» καὶ τὸν ἐλεύθερο σεξουαλικὸ προσδιορισμὸ καὶ τὴν ἀντιβιβλικὴ κατοχύρωση τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Τὰ ἴδια αὐτὰ πάντα πρόσωπα –ἐπίσκοποι, κληρικοί, ἀκαδημαϊκοὶ θεολόγοι– τοποθετοῦνται ὡς ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους καὶ στὶς Πανορθόδοξες Διασκέψεις. **Ἀ**λλὰ καὶ τὰ γνωστὰ φερέφωνα, οἱ προσκεῖμενοι, οἱ διαχειριστὲς ἰστοσελίδων, οἱ χειροκροτητές, ποὺ κατακλύζουν τὰ συνέδρια, τὶς ἡμερίδες, τὰ συμπόσια, τὰ διεθνῆ fora καὶ τὸ διαδίκτυο μὲ ἀναρτήσεις, εἰσηγήσεις καὶ ἀρθρογραφία.

Καὶ ἀποτελεῖ πράγματι ἀπόλυτη παραδοξότητα καὶ καταφανῆ πρόκληση τὸ γεγονός, ὅτι αὐτοί, ποὺ μὲ τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματά τους ἔχουν καταστήσει προβληματικὴ τὴν θέση τους μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἐγκαλοῦν τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα καὶ ὅλους ὅσους ἀντιστέκονται στὴν οἰκουμενιστικὴ τους διολίσθηση. **Αὐ**τοαναγορεύονται σὲ κριτὲς καὶ τιμητὲς τῶν πάντων, καταλογίζουν παραβάσεις, ἀποφαίνονται γιὰ καθαιρέσεις καὶ ἐκδίδουν ἀφοριστήρια! **Κ**αλοῦν μάλιστα ὅλους ὅσους ἀρνοῦνται νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν πίστη τῶν Ἁγίων μας καὶ τῶν Πατέρων

μας «να ἐγκαταλείψουν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ νὰ ἀποτειχιστοῦν»¹⁴.

Ἄς γνωρίζουν, λοιπόν, ὅτι ματαιοπονοῦν. **Ὅσο** καὶ ἂν ἐπιθυμοῦν κάτι ἀνάλογο, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, θὰ διαψευστοῦν.

Δὲν ὑποκύπτουμε σὲ ἀπειλές, δὲν τρομοκρατοῦμαστε, δὲν σιωποῦμε, δὲν ὑποχωροῦμε, δὲν ἐκχωροῦμε καὶ δὲν τοὺς παραδίδουμε τὰ τιμαλφῆ τῆς Ὁρθοδοξίας μας. **Παραμένουμε**, σὺν Θεῷ, πιστοὶ καὶ ἀμετακίνητοι στὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία· παραμένουμε «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι», σθεναροὶ καὶ σταθεροὶ στὶς ἐπάλλξεις τοῦ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου Πίστεώς μας, ἄχρι θανάτου.

Φωτεινὸς ὁδοδείκτης μας ὁ μέγας σύγχρονός μας Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης ποὺ τόνιζε μὲ προφητικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ τρόπο:

«Ἄς γνωρίσωμεν καλὰ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας δὲν ἔχει καμμίαν ἔλλειψιν. **Ἡ** μόνη ἔλλειψις, ποὺ παρουσιάζεται, εἶναι ἡ ἔλλειψις σοβαρῶν Ἱεραρχῶν καὶ Ποιμένων μὲ πατερικὲς ἀρχές. **Εἶναι** ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί»¹⁵.

Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο διεκήρυσσε μὲ ἀπόλυτο καὶ ξεκάθαρο τρόπο:

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ Αὐτὸς τὴν κυβερνάει, δὲν εἶναι Ναός, ποὺ χτίζεται ἀπὸ πέτρες, ἄμμο καὶ ἀσβέστη ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ καταστρέφεται μὲ φωτιά βαρβάρων, ἀλλὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. **«Καὶ** ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέση, λικμήσει αὐτόν»¹⁶»¹⁷.

*Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου,
Προηγούμενου Ἱερέως Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου*

(Ἐπεταὶ τὸ Μέρος Δεύτερο)

14. Καθ. Π. Βασιλειάδη, Ἡ διακονία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, <http://www.amen.gr/article/i-diakonia-tou-oikoumenikou-patriarxi-stin-orthodoksi-ekklisia>.

15. http://aktines.blogspot.gr/2016/07/blog-post_353.html.

16. Ματθ. κα', 44-45.

17. http://aktines.blogspot.gr/2016/07/blog-post_353.html